

21- CHUYỆN NGƯỜI CON GÁI TÊN THIỆN QUANG CON
VUA BA-TƯ-NẶC

Ngày xưa vua Ba-tư-nặc có con gái tên là Thiện Quang, thông minh đoan chánh, được cha mẹ thương yêu, mọi người trong cung ai cũng kính mến.

Vua cha nói với con gái:

–Con nhờ thế lực của ta mà khiến cho mọi người trong cung đều yêu mến.

Người con gái thưa với vua cha:

–Vì con có nghiệp nhân riêng chứ không phải nhờ phụ vương mà được như vậy.

Vua cha nói ba lần như thế thì người con gái ba lần cũng trả lời như thế. Bấy giờ nhà vua nổi giận bảo:

–Nay ta sẽ thí nghiệm để coi thử tự người có nghiệp lực riêng hay không?

Nhà vua liền ra lệnh cho những người tả hữu vào trong thành này tìm cho vua một người đi ăn xin, hết sức bần cùng. Bấy giờ những người tả hữu vâng lệnh đức vua tìm được một người hết sức nghèo khổ, dẫn đến chỗ vua. Nhà vua liền đem con gái của mình là Thiện Quang gả cho người bần cùng ấy. Nhà vua nói với con gái:

–Nếu như con tự có nghiệp nhân riêng mà không cần nhờ vào ta thì từ nay trở đi nghiệm việc này sẽ rõ.

Người con gái vẫn đáp:

–Con có nghiệp lực riêng.

Rồi cô ta ra đi với người bần cùng ấy. Cô hỏi chồng:

–Trước đây anh có cha mẹ chứ?

Người bần cùng đáp:

–Cha tôi trước đây ở trong thành Xá-vệ, là trưởng giả giàu có số một. Cha mẹ tôi ở nhà đều mất cả, tôi chẳng còn ai để nương tựa, cho nên mới bị bần cùng như vậy.

Thiện Quang lại hỏi:

–Nay anh có biết ngôi nhà xưa của cha mẹ anh ở chỗ nào không?

Người chồng đáp:

–Tôi biết chỗ ấy. Nhà đã bị hư hoại chỉ còn là khoảng đất trống.

Thiện Quang cùng chồng đi đến chỗ ngôi nhà xưa ấy, họ đi quanh để xem xét. Họ đi đến đâu cũng thấy thế đất ở đó hiểm trở. Lúc ấy ở trong lòng đất có chôn một kho tàng, tự nhiên hiển lộ. Họ liền lấy hết châu báu thuê người cất nhà. Chưa đầy một tháng mà cung thất, nhà cửa đều đã thành tựu. Bên trong có rất nhiều gia nhân, mỹ nữ, nô tỳ, tôi tớ không thể kể xiết.

Lúc ấy nhà vua bỗng nhớ con, nói:

–Con gái của ta là Thiện Quang, không biết bây giờ sinh sống ra sao?

Có người thưa:

–Cung thất của con gái đức vua có nhiều tiền của chẳng thua gì đức vua.

Nhà vua nói:

–Đức Phật quả nói lời chân thật là tự làm việc thiện hay ác là phải tự thọ lấy quả báo tương ứng.

Ngay ngày hôm đó, con gái đức vua nói với chồng mình về mời nhà vua đến. Nhà vua liền nhận lời mời, đi đến thấy trong ngôi nhà ấy lót toàn là nệm, thảm thật đẹp, trang hoàng nhà cửa còn hơn cả cung vua nữa. Nhà vua thấy như vậy rồi khen là: “Chưa từng có”. Cô gái này tự biết lời nói ấy đều là sự thật nên mới nói là:

–Con có nghiệp nhân này nên tự thọ lấy quả báo ấy.

Nhà vua đi đến thưa Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, cô con gái này đời trước đã làm phước nghiệp gì mà đời nay được sinh vào nhà của vua, thân có ánh sáng?

Đức Phật trả lời đức vua:

–Ở thời quá khứ cách đây chín mươi một kiếp có Đức Phật hiệu là Tỳ-bà-thi. Bấy giờ có một vị vua tên là Bàn-đầu, nhà vua có vị Đệ nhất phu nhân. Sau khi Đức Phật Tỳ-bà-thi nhập Niết-bàn, vua Bàn-đầu lấy xá-lợi của Đức Phật xây bảo tháp. Đệ nhất phu nhân dùng mào trời treo lên để trang sức trên đỉnh của Đức Phật Tỳ-bà-thi, trong mào trời có viên ngọc Như ý treo ở trên đầu, làm cho ánh sáng chiếu khắp thế gian. Nhân đó phát nguyện: “Xin Đức Phật hãy cho thân của con ở tương lai có ánh sáng sắc vàng tía, tôn vinh hào quý, không đọa vào ba đường ác và tám nạn.”

Đệ nhất phu nhân của vua nay là công chúa Thiện Quang vậy. Thời Đức Phật Ca-diếp, công chúa lại dùng những món ngon để cúng dường Đức Ca-diếp Như Lai và bốn vị đại Thanh văn, nhưng chồng của nàng ngăn chặn, người vợ mới khuyên thỉnh:

–Xin anh đừng đoạn tuyệt với tôi, nay tôi đã thỉnh nguyện cúng dường, hãy để cho tôi được mãn nguyện!

Người chồng chấp thuận để người vợ cúng dường ngọc Như ý. Người chồng lúc ấy nay chính là người chồng của đời này vậy. Người vợ lúc ấy chính là vợ của anh ta vậy. Người chồng lúc ấy vì ngăn chặn vợ làm phước cho nên phải mãi mãi bần cùng. Nhưng sau nhờ chấp thuận cho vợ cúng dường, do đó mà vợ được hết sức phú quý. Lúc anh ta chưa có vợ thì vẫn cứ bần tiện. Cái nghiệp thiện ác theo đuổi con người không hề sai chạy.

Nhà vua nghe Đức Phật dạy, hiểu thấu hạnh nghiệp sâu xa, không tự khoe mình là cao quý, sinh sự tín ngộ một cách vững chắc rồi hoan hỷ lui ra.

M